

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRZIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Pozdravljen!

I. strokovni kongres tovarniškega delavstva v Trziču, ki se vrši dne 16. in 17. oktobra.

Čemu naj ga pozdravlja tudi naš Cerkevni glasnik? V imenu resnice, v imenu interesa delavstva ga mora pozdravljati vsak!

Star latinski pregovor pravi: »Mundus decipi vult.« Po naše bi se to reklo: »Svet hoče biti prevaran.« Ta rek se žalibog pogosto uresničuje ravno pri modernem delavskem gibanju, saj bi si drugače ne mogli razlagati tega, da gre toliko delavstva za svojimi največjimi škodljivci.

Prav dobro mi je znan slučaj, ko je svoj čas hotela velika industrijska družba znižati delavstvu plače. Kako to napraviti, da ne bo krivda padla na družbo? Najeli so nekaj delavskih voditeljev, ki so imeli polna usta socialističnih fraz, da so začeli delavstvo hujskati, češ da je premalo plačano, da se mu krivica godi, da bi bil sedaj ugoden čas za štrajk in priboritev večje plače. Delavstvo je res začelo groziti s štrajkom. Začelo je zahtevati izpremembo veljavne pogodbe sebi v korist. Družba ni odnehala. Delavstvo je stopilo v štrajk in s tem je pretrgalo pogodbo z družbo, ki je postala tako svobodna. Podjetje je ustavilo delo in odpustilo delavce. Štrajk je trajal delj časa, družbi se ni nič mudilo in končno so prišli delavci prosit, da jih je družba vzela nazaj v službo pod mnogo slabšimi pogoji, kot so bili pred stavko. Mnogo delavcev pa je prišlo popolnoma ob kruh — —. Družba je dobila igro. Nekateri so pred štrajkom delavce svarili, a so ravno te razni »delavski voditelji« slikali kot delavske sovražnike. In tako je zapeljano delavstvo raje verjelo svojim zapeljivcem kot svojim prijateljem, šlo je za zapeljivci in v svojo pogubo — —.

Takih in podobnih slučajev je na tisoče v zgodovini delavskega gibanja.

Raztrpljen in obupan človek se rad prime vsake bilke, ne preišlja dosti, kdor mu bolj vpije in lepše gradove slika, krasnejše obete ponuja, za tistim rad gre. Resnica je pa navadno, čisto vsakdanja, brez zlatih gradov v oblakih, brez obetov sijajne bodočnosti. Človeško srce se tako rado udaja sanjam, čeprav so sanje prazne, zida si rado zlate gradove in se pogosto ne da niti prepričati, da so to le sanje. In to sanjavo in to neprestano hrepenenje po sreči kralja Matjaža, kaj radi izrabljajo nasprotniki vere in cerkve.

Cerkev uči zatajevanje, nositi križ za Kristusom, uči zvestobo gospodarju, pravico za delodajalca, a tudi za delavca, uči, da nebes ne bo nikdar na zemlji, da se pač dajo razmere urediti le potom preobrazbe sveta v Kristusu — a »re-veže boste vedno imeli med seboj«.

In ta položaj nasprotniki cerkve in vere sploh izrabljajo, da slikajo v delavstvu srečo brez vere, brez Kristusa, da bolj skrbje za uničevanje vere v delavstvu, kot za njegovo blagostanje.

Kaj je treba našemu delavstvu, da ne bo sedalo na lažnjivi lim delavskih sovražnikov? Treba je več zrelosti, več izobrazbe, več načelne jasnosti, kaj se sme in kaj se ne sme, kaj je prava pot k sreči in kaj je le hudičevo olje, ki prej ali slej žge in požge srečo.

In več načelne izobrazbe, več zrelosti naj bi dal prvi kongres tovarniškega delavstva v Trziču in zato naj bo iskreno pozdravljen tudi v Cerkevni glasniku za našo župnijo.

Naj se delavec zaveda svojih dolžnosti in pravic, naj se izobrazbi za to, da bo lahko enkrat prevzel, če bo treba tudi vajeti v državi v roke, naj se trudi, da si izboljša svoje stališče, a ostane naj tudi dober kristjan. Samo v okvirju krščanske vere, le na temelju Kristusovih načel si bo tudi delavec ustvaril na zemlji stališče, ki je dostojno človeka. Brez uresničenja katoliških načel v javnem in privatnem življenju bo ostal delavec vedno samo suženj, čeprav bi imeli oblast takozvni »delavski voditelji« v rokah, ki se pač dokopljejo po ramah delavstva do moči le zato, da se sami bogato mašte, delavec je pa pri delavski vladi še nadalje in še večji suženj, kot je bil morda poprej.

Ne krasti delodajalcem, ne podirati tovarn, ne uničevati kapitala, ne jemati premoženja, kakor je učil v tej ali drugi obliki Marx, ampak zidati, delati, boriti se, da se ustvarijo taki pogoji v življenju narodov, da bo delavec enakoveren član človeške družbe, da mu bo zasiguran tolik zaslužek in tako socialno stanje, da bo lahko dostojno preživel sebe in svojo družino.

In ta pota — na podlagi krščanskih načel trezno in brez demagoštva bo pokazal trziški kongres, zato pozdravljen!

V. Kragl:

Trziški večer v Chicago.

V raznovrstnih časopisih ste mnogo že čitali o veličastnem evharističnem kongresu v Chicago, kjer so zastopniki celine sveta v dneh od 20. do 24. junija t. l. proslavljali Jezusa v presv. Reš. Telesu na tako veličasten način, kot še nikdar nikjer! Vsakemu udeležencu bo ostal v neizbrisnem spominu pogled na 62.000 otrok, ki so v tako veličastnem zboru prepevali slavo Najsvetejšemu ali pa manifestacija moč in mladeničev društva najsvetejšega Imena Jezusovega, ko so stotisoči možkih pozno zvečer v čarobni nočni tmini ob blagoslovu z Najsvetejšim pri svojih molitvah užgali vsak svojo svečico in tako izpričevali svojo trdno živo vero v Jezusa.

Tudi Slovenci iz Amerike so bili na kongresu častno zastopani, pa tudi iz stare dōmovine — iz Slovenije — je prihitelo v Ameriko na to slavje malo številce Slovencev, med njimi 2 škofa in 6 duhovnikov, eden izmed teh Trzičan po rodu. Slovenci smo imeli v svoji lastni sekciji svoje pobožnosti v čast Najsvetejšemu in svoja zborovanja. Pri prvem slavnostnem zborovanju stopi k duhovniku — Trzičanu eleganten mož in ga poprašuje ali je iz »starega kraja«, ali je morda celo iz Gorenjskega, ali morda pozna Trzič. In ko je sledil vsemu tem popraševanju pritrdilen odgovor — sta se znašla in pozdravila v daljni tujini dva rojaka, celó sošolca — Trzičan Janez Štirn in pa duhovnik — Trzičan; kako veselo je bilo to nepričakovano snidenje!

Vernim Slovincem — prav tako še prav posebno dobrim vernim Trzičanom — so že od nekdanj tako zelo pri srcu mile Brezje, kamor hodimo tako z zaupanjem se Mariji priporočat. Da bi pa verni slovenski Amerikanci ne ostali brez božje poti k Mariji Pomagai, so pa slovenski Frančiškani v Ameriki poskrbeli, da se je v bližini Chicago — v Lemont-u

sezidala mična kapelica, v katero se je postavila podoba Matere Božje, popolnoma natančno posneta po podobi Marije Pomagaj na Brezjah. In ta podoba Marijina je imela biti prvo nedeljo po evharističnem kongresu kronana prav tako kot so Marijo kronali na Brezjah pred 18 leti. Ravno slovenski duhovniki, ki so prišli v Ameriko na evh. kongres, so imeli čast h kronanju nositi ameriško podobo Marije Pomagaj. Po končani slovesnosti pa se v samostanu oglasi par romarjev, ki so h slovesnosti kronanja prihiteli iz Chicage v Lemont, ki zaprosijo, da bi radi govorili z župnikom K. iz starega kraja. In glej, zopet sem mogel pozdraviti drage mi rojake — Tržičane: Marijo Štefe, roj. Ahačič (»Lukčevo«) in Mihael-a Ribnikar (»Tekčovega«) s čvrstim sinkom Majkom — tako Amerikanci kličejo Mihece —. Povedali so mi še o drugih Tržičanih, ki tudi bivajo v Chicagi (kakor Tekčeva Johana, omožena Šolar, Nošetova Francka s petimi otroci, brat Janeza Štirn Jožef z družino itd.), in odločili smo se, da se moramo sestati enkrat skupaj v Chicagi — k pristnem tržiškemu večeru! Gospa Štefe mi je hitro napisala številko njenega telefona (omenjena ima namreč v Chicagi krasno lastno hišo, v kateri poleg drugih udobnosti tudi telefona ne manjka) z naročilom, naj jo ob povratku v Chicago obvestim, da hoče tedaj zbrati vse v Chicagi bivajoče Tržičane v svoji hiši, da bi na takem večernem sestanku nekoliko skupaj pokramljali in si poživili spomin na ljubo staro domovino. Ah, kako lepi, kako vzvišeni so taki spomini na ljubi, dragi dom zlasti še v daljni, daljni tujini . . . Kakor dogovorjeno, tako tudi storjeno! Ko sem se 12. julija iz severnih ameriških pokrajin vrnil nazaj v Chicago, sem naslednji dan hitro zjutraj poklical k telefonu številko 8398 in kar hitro se mi oglasi g. Štefe, ki z največjim veseljem določi večer tega dne za naš tržiški sestanek. Že pred šesto uro popoldne me je čakal pred stanovanjem avto, ki me je v divji brzini v družbi g. Štefeta in njegovega vrlega sinčka odpeljal na severno stran mesta v bližino prelepega chicaškega parka Lincoln, kjer imajo Tržičani svoje tako lepe, mične domove in prav v slehernem sem našel sliko preljubega rojstnega kraja, bodisi v skromni razglednici ali v večji sliki v dragocenem okvirju. V gostoljubni hiši Štefetovi so se zbrali chicaški Tržičani v svojimi družinami; veselilo me je spoznati njihove »boljše polovice«; vsa čast jim, da so poročili vsi le zavedne Gorenjke oz. Gorenjce iz bližnje ali malo daljne okolice Kranja. Pa kako vesel sem bil pri pogledu na njihove otroke, ki so mi jih po vrsti predstavili: vsi prav lepo še govore domač jezik in niti enega izmed njih ni, da bi pustil svojim otrokom govoriti le ameriško angleščino, kar smo žalibog kje drugod pri slovenskih stariših mogli najti.

In tedaj smo si začeli vzbujati spomine na naš preljubi rojstni kraj! Še vedno čuva nad njim — gori na ljubkem gričku — cerkva sv. Jožefa, še tam ob robu trga kraljuje farna tržiška cerkev, kjer smo bili krščeni, kjer smo uživali vso srečo presrečnega dneva življenja — dneva prvega sv. obhajila, ko smo pod nadzorstvom vernega učitelja v strahu božjem se bližali mizi Gospodovi. Govorili smo o vsem onem, kar ima tržiška cerkev tako prikupljivega, mikavnega; spominjali smo se onih, ki so nas tam učili prav živeti! Ravno v tujini še prav posebno ve in zna človek ceniti lepoto domačega kraja, ljubkega doma — v tujini zlasti se nauči ceniti srečne dni, ki jih je preživel v domači cerkvi, v domači šoli, v domači hiši — v krogu svojih dragih domačih! Le škoda, da nisem še pred svojim odhodom v Ameriko pohitel v Tržič, da bi bil mogel našim Amerikancem povedati, kako je zadnji čas tržiška cerkev prenovljena, kako je obogatela s prelepim novim kipom Srca Jezusovega in zlasti še, da bi jim bil mogel povedati o presrečnem trenutku, ko se je pred tem kipom dne 6. jun. t. l. cela tržiška župnija posvetila presv. Srcu Jezusovemu. V naše pogovore je prešla tudi misel posebno na oni kraj za tržiško farno cerkvijo — na kraj miru, ki je v se sprejel že toliko tistih, ki smo jih poznali, ki smo z njimi doma živeli, tistih posebno, ki so nam bili najljubši, najdražji, pa so morali umreti pred nami . . . In tu smo našli rešeno uganko, zakaj nam ni življenje v tujini tako težko, zakaj nas ne vleče z vso silo nazaj v rojstni kraj — kajti njih ni več, umrli so že

vsi tisti, ki smo jih najbolj ljubili in ki so nas morda še preveč ljubili . . . Nič več bi nam ne prišel ob vrnitvi v rojstni kraj nasproti skrbni oči, ljuba zlatavredna mamica, ne mogli bi se več ogreti na ljubečem srcu očetovem, materinem — nič več bi jim ne mogli potožiti svojega gorja — legli so že k počitku, utrujeni vsled skrbi in truda za nas, legli k počitku tam za tržiško farno cerkvijo! — In tako je prišel naš pogovor tudi na mojega očeta, ki nam je bil odraslim vsem dober, skrben učitelj — vsaj je 27 let v Tržiču učiteljeval. Jožef Štirn se je sicer malo pritožil nad njegovo strogostjo, a vsi drugi pa so podrli njegovo pritožbo z trditvijo, da je ravno njegova strogost in natančnost marsikateremu pripomogla do boljšega kruha. Z veseljem mi je potem Mihael Ribnikar povedal, da še skrbno shranja šolsko spričevalo s podpisom mojega očeta; hotel mi je le-to pokazati in zato sva pohitela v njegovo, le par korakov od Štefetove hiše oddaljeno, zelo lepo, elegantno opremljeno hišo, kjer sem mogel pred seboj zreti listine, ki sem jih še sam v svojih dijaških letih, kot očetov pomočnik pri pisanju, spisal in jih je očetova roka podpisala — in vse to — čeprav malenkostne reči — najti v daljni Ameriki, pa spisano doma pred 30 leti! Pogovarjali smo se slednjič tudi o raznih znancih in tovariših iz otroških let. Oh, kako zadržti človeška duša ob spominih na srečne ure detinskih dni! Kako vse bolj prisrčen in gorak je pogovor o domačih v tujini, v tako daljni tujini. Kako resnične so besede »Popotnikove«, ktere pesnico so nam v Ameriki tako mnogokje zapeli:

»Dežela ljuba, kje ležiš, ki jezik moj mi govoriš,
kjer znanci moji še žive, prijat'li moji v grobih spe.
Zdihujem, vprašam, vedno »kje«; prijat'li k vam želi srce,
peroti imeti si želim, da k vam domov kot ptič zletim.«

Da, domov — v našo pravo, skupno, večno srečno domovino — nad zvezdami! —

Le prehitro so pretekle ure — bilo je že pozno — ločiti se je bilo treba, podati smo si morali roke v slovo — in na svidenje le Bog ve: kdaj in kje.

Paberki.

Veste kaj je to? Koncem meseca avgusta, ko je naše sadje še zeleno in neužitno, se tu in tam pokaže na drevju rdeče jabolko, ki je podobno kakor da bi bilo že zrelo. Morda ga utrgaš misleč, da je že užitno. Ko pa vgrizneš v sad, ali pa če prerežeš jabolko, vidiš, da je v njem ostuden črv. Z gnjusom vržeš od sebe nezreli sad in kar si imel že v ustih izpljuneš. Tak, prezgodaj dozorel sad, ki navadno sam odpade, imenujemo paberki.

Nekaj podobnega je pogosto tudi v življenju človeštva. Tudi tu med mladino srečamo tu in tam prezgodaj dozorele osebnosti, ki jih je negnjusen črv prezgodaj ustvaril za starce.

Neredko srečamo 12 letne ali še mlajše deklice ali dečke, ki so posvečeni že v vse skrivnosti življenja, poznajo že vso rafiniranost propadlega človeka, so že v vse posvečeni, že več vedo, kakor smo včasih vedeli pri 21 letih, ko smo odhajali v vojaško službo.

Ko opazuješ takega mladeniča, te nehote zazebe okrog srca. Ta veli obraz, to motno oko, te grenke poteze okrog usten, vse to kaže, da imaš pred seboj ne otroka, ampak starca, ki je že mnogo poizkusil, kar bi niti poznati ne smel. Nič več otroškega, nič več mladeniškega, nič veselega na obrazu in ne na obnašanju. Vse njegovo obnašanje in ves izraz govori pogosto: »glejte jaz pa nekaj vem, kar drugi še ne vedo — « Izginil je mladeniški polet duše, nič več idealizma v srcu, to je za njega že vse preotročje, zrel mož že hoče biti, že dozorela dekle se predstavlja, a je v resnici samo karikatura mladega človeka — prezgodaj dozoreli sad — paberki! Gnil v svoji notranjosti, razjeden od negnjusnega črva, kakor prezgodaj dozorelo jabolko —

In posledice? Kakor paberki odpade od drevesa in segnje, ne da bi dozorel v lepo užitno jabolko, tako propada tudi taka prezgodaj dozorela mladina. Iz takega dekleta ne postane poštena žena in mati, iz tega mladeniča se ne razvije zrel, spoštovanja vreden mož in oče —! Svoje življenske sile

izčrpajo v blatu propadlega življenja in v njem navadno tudi končajo —. In če so morda prišli tudi do zakona, njih prezgodnja dozorelost, njih izčrpana mladost jih spremlja celo življenje kakor izvorni grehi. Ti ljudje nimajo smisla za odgovornost zakonskega življenja, se ne zavedajo z vso resnobo tega, kake dolžnosti si nalaga človek, ki postane in hoče postati oče ali mati, in tako ta gniloba prezgodaj dozorele mladosti zastruplja dalje zakonsko življenje, posledice prehajajo na otroke in otrok otroke in ta strup se razliva dalje od roda do roda —.

Kdo je kriv te prezgodnje dozorelosti? Pohujšanje! Pred otroci se že vse javno govori, otroci zahajajo v kino in k igram, ki niso za nje, otroci berejo knjige, v katerih se razkriva vsa spolna stran človeškega življenja, razni romani so vsakdanja hrana pogosto še nedorastle mladine, po tovarnah in delavnicah se skoro tekmuje, kdo bo vpričo nezrele mladine pokazal, da več ve in da je bolj izkušen v raznih pikantnostih —; in tako se razliva pohujšanje na široko in globoko in zastruplja nežna srca mladine in rodi — človeške paberke.

Vzgojni vestnik.

Posledice. Ni dolgo tega, kar me je v »Jutru« napadel tržiški »vzgojitelj« — dopisnik »Jutra«, ki ni srečen, če ne napada po »Jutru« enkrat kaplana, drugič kakega učitelja, župnika, predilnico ali pošto itd., radi tega ker sem v pridigi svaril pred branjem takozvanih »šundromanov« in raznih pornografičnih spisov, ki se posojajo mladini po knjižnicah. Predvsem kaže tak dopis, da dotični »literat« nima nobene literarne izobrazbe, ker bi moral sicer obsojati že iz umetniškega stališča in iz stališča leposlovja, da se taka »šundliteratura« pri nas sploh tiska in še bolj bi moral obsojati, da se kaj takega daje v roke mladini. Obsojati pa bi moral sam to žalostno dejstvo, če bi imel le en lot pedagoške ali vzgojne izobrazbe in smisla za vzgojo.

Kam pripelje našo mladino branje takih romanov in tudi takih časopisov, ki prinašajo romane kot so Pater Kajetan, Papeževa hči, Claude Ferrera in druge take umazanosti, nam je jasno pokazalo zadnje zasedanje ljubljanske porote.

14. letni fant, drugošolec, je ukradel najprej svojemu očetu 2000 Din in pobegnil z njimi v tujino, nato pa je s sebi enakim tovarišem napravil načrt, kako izropati menjalnico in z oropanim denarjem pobegniti od doma. Pobil je lastnico menjalnice na tla, a namera se mu ni posrečila. Prišel je pred poroto in dobil tri leta ječe. Državni pravdnik je sam povdarjal, kako strahovito je nazadovala vzgoja naše mladine in kam je dovedlo moderno mladino čitanje nevarnih, mladino umetno razburjajočih knjig, ki podirajo nrvnost, vero in blatiijo to, kar bi moralo biti človeku sveto. Zagovornik je povdarjal, da bi morali pripeljati pred poroto tiste, ki ovirajo versko vzgojo po naših šolah in med našo mladino, tiste, ki dajejo mladini čtivo, ki ga pošten, odrasel človek ne more brati brez sramu in škode.

Pred par tedni so zalotili na Madžarskem družbo šestnajstletnih fantov, ki so dolgo kradli in končno hoteli napasti cel vlak in izropati popotnike. Pripravili so si že orodje, s katerim bi bili odvili železniške tračnice, da bi bil vlak skočil s tira in bi oni to priliko porabili v ta namen, da izropajo popotnike. Tik pred izvršitvijo tega zločina, ki bi bil spravil mnoge ob življenje, so zločince zasačili in jih spravili pred sodišče, kjer se je pokazalo, da je te mlade roparje vzgojil kino in slabo čtivo za hudodelce —.

Žalibog so upravičene tožbe o pokvarjenosti moderne mladine, ki je pač sad slabe vzgoje, sad kina in šund romana in pa uspeh slabih vzgojiteljev, ki imajo več smisla za napadanje duhovščine po »Jutru« in podobnih listih, kot pa za resno vzgojo njim izročene mladine.

Solska spoved za osnovno šolo bo v torek 28. sept. pop. ob 3. za dečke in v petek dne 1. oktobra pop. ob 3. za deklice, drugi dan ob 8. je sv. maša s skupnim sv. obhajilom. **Za me-**

ščansko šolo je šolska spoved dne 30. sept., četrtek, popoldan ob 3. in v petek zj. ob 8. sv. maša s skupnim sv. obhajilom.

Solska sv. maša ob nedeljah za osnovno šolo ob 8., za meščansko šolo ob 10. Prosimo, da starši ne jemljete svojih otrok v klopi, ker imajo vsi določena stojišča. Otroci naj radi reda hodijo k tisti sv. maši, ki je za nje določena.

Učenci obrtne šole naj hodijo k sv. maši ob 6. ali pa ob 8. in sicer vsi v novo kapelo. Vse mojstre prosimo, da skrbe, da bodo njih vajenci hodili ob nedeljah in zapovedanih praznikih k sv. maši. Lani so se bili hvalevredno mojstri za to zavzeli, prosimo, da tudi letos vajence pošiljajo redno k sv. maši ob praznikih.

Na pokopališče naj otroci ne hodijo pred mašo — tudi odraslim bi svetovali isto —, tam se zamotijo in zamude sv. mašo.

Oddaljeni otroci so v verskem oziru pogosto zelo zanemarjeni. Po leti jih starši ob nedeljah pošiljajo na pašo, mesto v cerkev, po zimi je pa grda pot kriva, da otroci ne morejo k službi božji in posledica je to, da otroci ne morejo prejeti niti prvega sv. obhajila pravočasno, da so zelo malo poučeni v verskih resnicah, ker tudi v šolo ne hodijo, in da so v vsej vzgoji zanemarjeni. Starši in gospodarji takih otrok bodo dajali enkrat odgovor pred Bogom, če ne skrbe, da se njim izročena mladina pouči in vzgoji v verskem duhu.

Pokorn Franc, duh. svetnik:

Župniki v Tržiču.

Znano je, da je l. 1261.¹ dne 12. marca koroški vojvoda Urh III., kot gospod Kranjske s pismom podaril Tržič (»trg Ljubelj«) stišskemu samostanu za vzprejemanje revežev v blagor svoje in svoje žene duše. Takrat je »trg Ljubelj« stal še pod goro Košuto, kakih 6 km oddaljen od sedanjega trga. Ne smemo pa misliti, da je to bila kaka velika naselbina, kajti prostor temu ni dopuščal. Stala je ondi lahko graščinska hiša, kjer so imeli podložni svoje opravke, donašali svoje obveznosti, čakali na svoje rešitve pri gosposki tudi v pravnih zadevah in to so imenovali že rimci »Forum« ali trg. Lahko je bilo ob vodi tudi par kladivov, ali kak mlin, večje naselbine pa ne, ker ni bilo prostora. —

L. 1320.² se pa omenja že »novum Forum« = novi trg (Neumarkt) na sedanjem prostoru. Kam je prešel stari trg »Lubellino« (Ljubelj)? Ljudska pripovedka nam ve povedati o veliki katastrofi, ki je razdejala stari trg ali Tržič. Del gore Košute se je vsled naliva dežja odtrgal, podričal v dolino in naselbino podrl. Ljudje so se še pravočasno rešili ter zgradili svoje novo bivališče nižje doli v dolini ob vodi na sedanjem prostoru: nova naselbina, novi trg = »Neumarkt« = Tržič. Od tedaj se pričinja tudi jasnejša zgodovina tržiška, ker prejšnja je zavita v temno preteklost. —

Iz napominanega pisma koroškega vojvode Urha spoznamo tudi, da so cistercijani iz stiškega samostana prejeli od njega obenem tudi gojzdno in lovsko pravico tega kraja in sicer radi spoštovanja do Matere božje (ob reverentiam Virginis gloriosae). —

Ta opazka podarilnega pisma koroškega vojvode Urha, pa posestna pravica stiških cistercijanov tega kraja, nam uriva misel, da so cistercijani zgradili prvotno tržiško cerkev M. B., ki je dandanes župnijska, kajti oni so prav radi posvečevali zgrajene cerkve svoje Materi božji. —

Cistercijani so posedovali ta kraj 138 let, ki jim pa ni bil posebno priličen. Zato je nadvojvoda Viljem I. 1399.³ zamenjal Tržič in župnijo s cistercijani za Dobrnič in Žužemberkom, kar je bilo za stiški samostan priročneje.

Pozneje l. 1526.⁴, ko so radi turškega davka inventirali cerkveno imetje in dragocenosti, se omenjajo že vse sedanje

¹ Schumi: Urk. u. Reg. b. II. str. 216, št. 278. — Ljublan. šematiz. I. 1892. str. 225.

² Schumi: archiv II. str. 215 do 219.

³ Ljublan. šematiz. I. 1892. str. 225.

⁴ Listina v župnem arhivu.

cerkve v tem okolišču. — L. 1575. nova gotska župna cerkev, ki je pozneje dvakrat pogorela: l. 1713. in l. 1785. — Ker nam virov nedostaje, zato tudi ne moremo navesti vseh duhovnikov, ki so pastirovali tu. Znani so nam sledeči:

a) župniki:

Hans Hertlein Blagoviški⁵ (de Glogwitz) je pastiroval tu l. 1383., omenjen v neki listini dne 12. jul. Živel je v l. (1380 do 93), kakor se omenja v listinah. —

Martin⁶, plebano in Novo Foro, je dne 18. jan. l. 1475. vmestil novega kovorskega župnika Simona Sworsina. —

Gašper Raubsack⁷, pleban že l. 1483. Pravdal se je z ljubljanskim trgovcem Benediktom Cosiza (Koščica). L. 1498. pa je v osmini presv. R. T. kupil mlin na Bistrici ob Kovorju od bratovščine presv. R. T. v Kranju.

Filip Kopoš⁸ (Choposch), pleban l. 1506. omenjen.

Erazem Steyer⁹, župnik, je bil dne 29. avg. l. 1511. v Kranju navzoč pri ustoličenju ljubljanskega škofa po duhovnikih na kranjsko župnijo, ki jo je prejel od cesarja. Dne 29. avg. l. 1514. se pa omenja kot pečatnik neke listine. Bil je doktor cerkvenega prava. —

Gašper Iančič¹⁰, župnik, omenjen l. 1595. in še l. 1597., ko je bil 53 let star, torej roj. l. 1544. Imel je mnogo neprilik in borb z Lovrencom Paradeiser, graščakom in cerkvenim patronom, ki si je lastil župnikovih dohodkov. Poprej v l. (1567.—81.) je bil župni vikar v Križu pri Trziču. —

Jožef Julij Böhm¹¹ (Pään = Säen = Pehem) je pastiroval tu že l. 1607. do dne 16. junija l. 1615., ko je odstopil in z istim dnevem je nastopil župnijo naslednik Jan. Salvago, ki ni živel zgledno, imel je kot nepoboljšlivec neprilike z vizitatorjem, zato je moral zapustiti župnijo.

Baltazar Stross¹², župnik — vikar v l. (1615.—18.). Odšel je za župnega vikarja v Spodnji Tuhinj, kjer je služboval do l. 1621. Pozneje l. 1625. je pomagal tudi na Vačah. Besničan, takrat v šmartinski župniji pri Kranju, roj. l. 1581., posvečen v mašnika pa dne 31. marca l. 1607. na naslov ljubljane stolnega kapitlja. —

Jurij Vide¹³, župnik trziški že l. 1626. do svoje smrti l. 1635. — Kranjec (Carniolus), zak. sin, roj. l. 1587., zadostno učen, je postal akolit v Gornjem gradu dne 18. marca, subdiakon v Ljubljani dne 28. maja na naslov lastnega patrimonija 800 R, diakonat je prejel zopet v Gornjem gradu 24. sept., mašništvo pa dne 17. dec. l. 1611. na priporočilo naddiakona v Kamniku. —

Tomaž Podgorec¹⁴, predlagan župnikom od Henrika Paradeiser, barona v Novem gradu in Gradišču, potrjen pa od očaka Marka Gradnika dne 13. okt. l. 1635. Dolgo vrsto let je tu pastiroval, naposled legel v hladni grob l. 1692, kot zlato in demantni mašnik. Bil je Goričan, roj. v Šempetru pri Gorici, v mašnika posvečen pa dne 22. aprila l. 1628., na naslov velesalskega samostana. Kaplanoval je na Vranskem od sv. Jurija l. 1631. dalje. Od l. 1675. je bil tudi Lambergov beneficiat v Trziču. Dne 26. avg. l. 1667. naznanja naddiakonu Oktaviju Amigonu, župniku v Šentjurju pri Kranju, da cerkev za njegovega pastirovanja ni ničesar zgubila na posestvu, kakor kaže inventar. —

Matiija Košir¹⁵ (Choschier), župnik od l. 1692. do svoje smrti dne 3. jan. l. 1704. — Služboval je v Trziču že od l. 1683. podpisani: »servitor«, »sazalanus«, vikar, župnik. — Bil je Kranjec, roj. l. 1657., posvečen pa v Ljubljani na naslov kranjske mestne kamere in sicer v subdiakona 28. febr., v diakona dne 20. dec. l. 1681, v mašnika pa dne 21. febr. l. 1682.

Anton Kristan, župnik, prezentiran od 2 patronov dne 10./1. 1704, potrjen pa dne 30./4. i. l., je služboval tu do svoje smrti dne 1. aprila (pokopan 2./4.) l. 1710. — Radovljčan, roj. l. 1662, v mašnika maziljen pa dne 8. aprila l. 1692, v Ljubljani na naslov novomeškega kolegiatega kapitlja. Pod njim je trziška župnija štela 3000 duš. Dogradil je l. 1704. novo cerkev sv. Jožefa nad trgov, katero je že l. 1702. pričel njegov prednik. Bil je ud mengeške bratovščine sv. Mihaela, podpisan tudi »Christian«. — Najbrže je identičen z onim, ki je v l. (1699.—1701.) služboval kot sacelan v Starem gradu pri Šempetru ob Novem mestu. —

Mgr. Valentin Ian. Krst. Samnic, župni upravitelj kot tamošnji kaplan, od aprila do junija l. 1710. — Trzičan, roj. l. 1681, ord. v Vidmu na Laškem l. 1707. na naslov pakensteinske graščine na Štajerskem. Študiral je na Dunaju, postal učenik modroslovja in je služboval izprva kot sacelan pri gg. Wolwitz in Lamberg. Krščeval je v Trziču že l. 1708, najbrže kot sacelan Lambergov in kot tak bil provizor l. 1710. Kaplanoval je v Šentvidu nad Ljubljano l. 1711, odkoder pride v Kranjskogoro l. (1711.—13.), v Trbovljah na Štajerskem, mestni kpl. v Kranju (1715.—16.), pomočnik na Blokah (1716.—18.), v Ribnici (1718.—20.) kpl., zopet na Blokah (1720.—23.), nato beneficiat v svojem rojstnem kraju. Potem je župnikoval v Zasipu pri Bledu od sv. Jurija l. 1725. do meseca novembra l. 1751, ko se naposled preseli v Kropo za beneficiata pri kapelici M. B. v gozdu. Ta beneficij je on sam ustanovil. Bival je tu do l. 1761. Umrl pa je kot zlatomašnik 80 let star ter bil pokopan dne 18. febr. l. 1761. v župni cerkvi v Križu pri Trziču ob spremstvu 6 duhovnikov. —

Mgr. Gašper König (Kralj), župnik od srede junija l. 1710. do svoje smrti dne 1. sept. (pokopan) l. 1733. Star je bil 57 let, toraj roj. okrog l. 1676, ord. pa okrog l. 1702. Bil je učenik modroslovja in je že v adventu l. 1705. deloval kot duhovnik v Trziču do časa, da je župnijo sprejel v vodstvo. Rad je kumoval zlasti v l. (1709.—12.) v Škofjiloki, kar kaže, da je najbrže bil Ločan. Bil je velik dobrotnik cerkvam, zlasti župni, ki jo je po požaru l. 1713. prenovil. —

Jurij Fabijan¹⁶, župni upravitelj od sept. 1733. do srede maja l. 1734. — Bil je Kamničan, roj. dne 24. marca l. 1695, v mašnika posvečen pa je bil od oglej. očaka v Vidmu na Laškem dne 3. dec. l. 1719. Novo mašo je obhajal privatno v Kamniku pri oltarju sv. Janeza Krst. v župni cerkvi dne 21. jan. l. 1720. — Kaplanoval je v Doberlavesi v junski dolini na Koroškem od 23./6. do 13./10. 1721, v Šmartinu v tuhinjski dolini od 26./6. l. 1722. do 29./11. l. 1723, odkoder se preseli za pomočnika v Cerklje pri Kranju, od tam 27./4. l. 1725. v Kamnik za mestnega kaplana. Odtod ga pošljejo v Trzič za provizorja, odtam se vrne nazaj v Kamnik, kjer je služboval do 15. avg. l. 1739. Takrat so ga vstolili župnikom v Cerkljah, kjer je pastiroval 27 let prav uspešno do svoje smrti vsled kapi dne 29. dec. l. 1766. Bil je zelo goreč in delaven mož, skrbel je za lepoto hiše božje, zgradil je podružnice: v Šmartinu, v Dvorjah, Stiški vasi in na Zgornjem Berniku. Župni cerkvi pa je omislil več dragocenih mašnih plaščev in dve lični cerkveni omari. Blag mu spomin! —

Mgr. Iurij Samnic, župnik, vmeščen dne 12./5. l. 1734. do svoje smrti (pokopan) dne 30. maja l. 1754. Trzičan, roj. dne 16. aprila l. 1704, očetu Petru in njegovi ženi Marini, kterima je dal napraviti nagrobni spomenik l. 1740, ki je še danes ohranjen. Mašnik je postal okrog l. 1730. Kot sacelan in praeceptor je služboval l. 1732. na Turjaku. Bil je učenik modroslovja in je dne 11./6. l. 1733. imel govor v Ljubljani v cerkvi sv. Uršule v proslavo sv. Janeza Krst., patrona advokatov. —

Jernej Terček¹⁷, župni upravitelj kot tamošnji kaplan od meseca junija do sv. Jakoba l. 1754. — Roj. v Lučinah 17./8. l. 1716, v mašnika posvečen pa na naslov velesalskega samostana dne 30./3. l. 1743. v Gorici, kjer se je izšolal: »Trčkov« gospod z Golega vrha hšt. 2. — Bil je pobožen, zgleden du-

⁵ Dunajski drž. arhiv. Schumi: arhiv l. str. 107—108.

⁶ Izv. muz. društva IV. str. 14.

⁷ Izv. muz. društva l. c. in Letopis M. Sl. 1870. str. 106.

⁸ Izv. muz. dr. C. c.

⁹ Ljublj. kap. arhiv F. 99. št. 6 in Vicedom. arhiv v Rudolfinum 4/11.

¹⁰ Izv. muz. dr. C. c.

¹¹ Župni arhiv.

¹² Zgodovina besniške župnije str. 206.

¹³ Chronon dnevnik l.

¹⁴ Izv. muz. dr. C. c. — Ign. Orožen IV a) str. 110. — Knezoškof. arhiv.

¹⁵ Župni arhiv, Ordin. zapis. v škof. arhivu.

¹⁶ Zgodovin. zbornik št. 23, str. 368. — Zgodovina cerklj. župnije str. 83.

¹⁷ Pokorn: Ljublj. šematizem l. 1788, str. 88.

hovnik, blago srce brez napak, zato povsod priljubljen. Dne 25. febr. l. 1745. je bil potrjen za pomočnika na Sladkigori na Štajerskem, služboval v Škofjiloki (1746—48), bil 2. kpl. v Smedniku ali župnikov vikar (1748—49), potem je kaplanoval v Trziču od avg. l. 1749. do sv. Jurija l. 1762., nato bil lokalist (kurat) v Goričah pri Trsteniku do l. 1784, naposled provizor lokalije Lučine, svojega rojstnega kraja do 1790. l., ko je o sv. Juriju odšel v Polhovigradec za subsidiarija, odtam o sv. Juriju 1792. se vrnil nazaj v Lučine v pokoj, kjer je umrl dne 15. jan. l. 1793. Zlate maše svoje ni učakal. —

Matiya Magušar, župnik, je pastiroval tu od sv. Jakoba l. 1754. do svoje smrti (pokopan) dne 5. junija l. 1783. Bil je Kranjec, roj. meščanu Juriju in njegovi ženi Mariji dne 16. febr. l. 1710, mašništvo pa je vzprejel v Ljubljani dne 17. dec. l. 1735. na naslov črnomeljskega gospostva grofa Jurija Ludovika pl. Lichtenberg. Kaplanoval je v Selcih od 1./4. 1738, do sv. Jurija l. 1742, bil župni vikar v Sorici do časa, da se preseli za župnika v Trzič, kjer mu je navček odpel poslednjo pesem dne 4. junija l. 1783. na hšt. 80. Volil je 4000 gld. za beneficij v pomoč domači duhovščini dne 28. jan. l. 1780.

Tomaž Frančišek Golob¹⁸, župni upravitelj kot tamošnji kaplan od meseca junija l. 1783. do novega leta 1784. Rodil se je v Škofjiloki meščanu Jožefu in njegovi ženi Elizabeti dne 17. dec. l. 1736, mašnik pa je postal v Gorici l. 1760, na naslov kostanjeviškega samostana na Dolenjskem. Kaplanoval je v Trziču od sv. Jurija l. 1762. do novega leta 1784, ter bil obenem tudi oskrbnik Polčevega beneficija (1774—79.). Ko je bila z dvornim dekretom z dne 2./12. 1785. v Lomu pri Trziču ustanovljena samostojna lokalija, je postal Golob prvi lokalist. Pastiroval je ondi do svoje smrti vsled kapi (zadet 1809.) dne 8. okt. l. 1811. Ž njim je legla v grob tudi samostojnost lomske duhovnije, ker je bilo že 9./3. 1809. z vladnim dekretom določeno, da pripade Lom nazaj k Trziču. Golob je bil krepak po telesu, pa značajan mož, dober duhovnik, ki je lahko delal vspešno v blagor njega ljubečega ljudstva, ker je bil dober nadarjen pridigar. —

Bernard Lukančič¹⁹, župnik, (imenovan 28./10. 1783.) od novega leta 1784. do l. 1801, ko se preseli v Moravče v pokoj, kjer je dal svetu slovo dne 18. sept. l. 1802. Kamničan, roj. l. 1731, ord. pa l. 1757. na naslov nekega cerkljanskemu župnišču podložnega kmeta. Moralno in kanon. pravo je dovršil v Ljubljani, posvečen pa bil v Gorici. Služboval je na raznih krajih in sicer kaplanoval na Vačah (1757.—64.) l., zlasti župnikoval v Kolovrati od sv. Uršule l. 1764. do sv. Jurija l. 1781. Bil je zgleden duhovnik. —

Frančišek Jabornik²⁰, župnik od meseca junija l. 1801. do svoje smrti vsled pljučnice dne 29. marca l. 1807. — Trzičan, roj. l. 1746, ord. pa l. 1770. v Gorici, kjer je dovršil bogoslovje, na naslov lastnega patrimonija. Bil je zmožen, zdrav človek, dober govornik, le jezik se mu je mrva zatikal, kateri nedostatek je pa nadomestila gorečnost in navdušenost pri katehizovanju in pridigah. Kaplanoval je na Raki (1777. do 79.), poprej kurat v Belicerkvi (1776.) par mesecev in v Šempetru pri Novem mestu (1776.—77.) na Krki kpl. v l. (1780.—82.) v Dobrniču do l. 1783, v Žužemberku do 1785, v Trebnjem do l. 1798, v Višnjigori, beneficijatni kurat v Trziču l. 1799, župni vikar v Lešah, odkoder pride za župnika v Trzič, kjer je bil tudi »vicedecano in scholasticus« nekaj časa. Njegov značaj, obnašanje, občevanje z ljudmi, ponižnost in udanost do predstojnikov je vse pohvale in priporočila vredna. Bil je priljubljen in zgleden duhovnik. —

Frančišek Sri. Gartner²¹ (Hortulanno = Vrtnar), župni upravitelj kot kovorski župnik od aprila do junija l. 1807. — Rojen Varaždinec l. 1738, vzgojen pa v Trziču na Gorenjskem. Humanistične študije je dovršil v Celovcu, višje v Ljubljani, bogoslovne pa v Gorici, kjer so ga v mašnika posvetili l. 1764, na naslov trziškega tkalskega društva. Mož je

bil zdrav, zmožen, pa ganljiv pridigar. Služboval je izprva v Gorici, nato v Žužemberku l. (1765—67.), pomagal tudi na Prežganju 1772, ko je postal župni vikar na Primskovem (1772.—82.). Stiški opat kot patron župnije ga je l. 1777 svaril radi tega, ker je grozovito bičal lahkomišljeno nečimerno ljudsko nošo. Bil je zelo goreč mož. Dne 7./4. i. l. mu je pa kar prepovedal, o noši sploh še kaj ziniti. Od meseca junija 1782, do sv. Mihaela l. 1796, je prav goreče pastiroval na Mirni, kjer je vzdrževal iz lastnega tudi pomočnika, da ni dušno pastirstvo škode trpelo. Bil je zgleden, priljubljen duhovnik. V l. 1796. do 1808. je župnikoval v Kovorju pri Trziču. Naposled je živel v pokoj v Lahovčah pri Cerkljah do l. 1812, odtod se preseli na Brdo, kjer je dal svetu slovo kot zlatomašnik dne 14. junija 1817.

Valentin Prešern, župnik od 20. jul. 1807. do meseca junija l. 1819. Luč sveta je v gledal v Rodnah na Gorenjskem dne 12. febr. l. 1779, mašnik pa je postal v Ljubljani dne 8. sept. l. 1802, že v 3. letu bogoslovja. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik je prišel za mestnega kaplana v Idrijo (5./5. 1804.—13./8. 1805.), nato je kot kaligraf prišel za protokolista in škofijskega tajnika v Ljubljano, odtod se preseli za župnika v Trzič, kjer je ob velikem požaru l. 1811, skusil mnogo težav zlasti pa še imel dovolj skrbi z zgradbo nove tržke župne cerkve v naslednjih letih. Bil je tudi okrajni šol. nadzornik in konzisterialni svetnik. Odtod se preseli za župnika in dekana v Ribnico, kjer je kot zaslužni mož legel k večnemu počitku vsled vodenice pod zeleno rušo dne 3. jul. l. 1833. Bil je prijazen, dosleden v dejanjih, goreč in priljubljen govornik, poseben prijatelj šole in poznavatelj talentov, pa ljubeznjiv družabnik. —

Gašper Šoklič²², župni upravitelj od meseca do sept. l. 1819. V Lazih v gorjanski župniji pri Bledu je v gledal luč sveta dne 30. dec. l. 1783, mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 23. sept. l. 1810. Dovršivši bogoslovne nauke kot seminiščnik, je prišel naslednje leto za pomočnika v Horjul (14./9.—21./11.) 1811., odtam ga pošljejo, ker se mu je hotelo nekoč zmešati, na Bled (1812.—14.), odtam pride za mestnega kaplana v Kranj, kjer je imel priliko škofu dr. Jerneju Vidmarju izkazati marsikatero uslugo, za kar mu škof ni pozabil hvaležnosti. Kot kranjski kaplan je prišel v Trzič za provizorja, a se je vrnil v Kranj, odtod se preseli na Ovsišče za župnega vikarja od sv. Jurija l. 1820. do l. 1830. Ondi je kot goreč duhovnik mnogo prenovil. Napravil je novo zakristijo, mesto lesenega preozkega kora zida novega, razširi pokopališče, izvrši več poprav pri župnišču. Naposled je župnikoval na Breznici od avg. l. 1830. do svoje smrti vsled kapi dne 6. junija l. 1861, kot zlatomašnik, četudi zlate maše ni obhajal. Obiskal ga je ravno škof Vidmar, a pri tej veseli priliki ga zadene kap. Škof ga mazili s sv. oljem in mu podeli še papežev blagoslov. K večnemu počitku ga je spremilo 23 duhovnikov in mnogo ljudstva. Bil je dober, zgleden duhovnik, mirnega značaja, visoke rasti, bil temeljit, četudi ne lepo-doneč govornik in vesten ter goreč v svojem poklicu. Za podlago svojih govorov je imel Kornelija iz Lapide, tako, da so Brezničani rekli: »To je njegov svetnik!«

Tomaž Jeseničar²³, župnik, od septembra l. 1819. do novembra l. 1827., ko je moral resignirati. Rodil se je na Bledu dne 21. dec. l. 1780, poduhovničil pa se je dne 8. sept. l. 1807. Kaplanoval je izprva v Šentjuriju pod Kumom do l. 1808, v Kamniku do sv. Jurija l. 1810, v Naklem do febr. l. 1814, na Vrhniki do aprila l. 1818. Takrat se preseli v Peče za župnega vikarja, odtam pa v Trzič, kjer jo je popolnoma zavožil. Bil je svojeglaven, trmast, prevzeten in domišljav, vladoželjen, željam občanov ne vztrezajoč, v svoji duhovski službi površen, brezbrizen, večkrat celo ljudstvu v spdtki pri sv. maši in pri deljenju sv. zakramentov, vase zaljubljen, pa tudi nezgleden duhovnik, četudi mu niso mogli z dokazi naravnosti pred oči. Radi tega je prišel navskriž z občani tako, da so ga na vse strani tožarili. Prišla je mešana komisija v Trzič

¹⁸ Pokorn: Ljublan. šematizem l. 1788, str. 219.

¹⁹ Ravnotam str. 215.

²⁰ Pokorn: Ljublan. šematizem l. 1788, str. 143.

²¹ Ravnotam str. 147.

²² Izvestja muz. društva XVI. str. 154.

²³ Škof. arhiv.

začetkom meseca oktobra l. 1827. in zgoraj povedano ugovarila. Vsled tega je škofijstvo župnika odstavilo, suspendiralo, mu nasvetovalo, naj gre za nekaj tednov h kakemu župniku, da se na podlagi duhovnij vaj zopet umiri in duhovno prerodi, potem pa zopet zaprosi za kako službo, ko bo mogel zopet modro sebe obvladati in blagonosno pastirovati. Odšel je za pol leta v Šentjurij pri Kranju v začasni pokoj. Ukori od okrožnega urada v Ljubljani pa so dobili tudi radi ne modrega postopanja 3 občinski predstojniki: pl. Jabornik, Ceme in Mally, od škofijstva pa tudi oba kaplana. Dne 1. junija l. 1828. pa je nastopil Jeseničar kot župnik pri Sv. Križu ob Kostanjevici na Dolenjskem, kjer je nesrečno si nogo zlomil ter ostavil ta solznodolinski svet vsled žolčne mrzlice dne 7. jul. l. 1835. star 55 let. —

Aleš Jerala²⁴, župni upravitelj od 22. novembra l. 1827. do sv. Jurija l. 1828. V Hrašah pri Smledniku hšt. 23. se je rodil kmečkim starišem dne 14. jul. l. 1792, mašnik pa je postal dne 22. sept. l. 1816. — Služboval je izprva v Gorjah pri Bledu do aprila 1818, ter prejel od škofijstva pohvalno pismo kot odgojitelj, potem na Vačah do sv. Jurija 1819, v Dolu do meseca maja l. 1822, odtam pa je prišel za mestnega kpl. v Kranj, kjer je služboval do 20. febr. l. 1834. in kot tak je vmes bil provizor v Trziču, da je duhove nekoliko pomiril in razmere oblažil. Dne 20. febr. l. 1834. je bil vmeščen župnikom v Poljanah nad Škofjokoloko, kjer ni bil posebno zadovoljen radi slabih dohodkov kmetije. Bal se je vedno; da bo zalezal v dolgove. Prosil je za izpraznjeno župnijo v Horjulu, ktero je prejel v priznanje njegovih zaslug in nastopil ondi 24. okt. l. 1842. Vodil jo je kot dobri oče celih 36 let, naposled pa umrl ondi kot zlato-demantni mašnik dne 4. dec. l. 1878. Pogreba se je vdeležilo 15 duhovnikov in obilo žalujočega ljudstva. —

Mož je bil videti ostre, odurne zunanosti, imel velike obrvi, pa zlato srce; zato se je povsod takoj priljubil in pridobil srca vseh. Bil je goreč, pobožen, zgleden duhovnik, zato je v nemal tudi srca vernikov za bogoljubno čednostno življenje z vpeljavo bratovščin in obhajanjem sv. misijona ter imel obilo uspeha. Na vso moč je skrbel za lepoto hiše božje, kar kaže mnogo novih naprav pri župni cerkvi in podružnicah. Njegove zaslugе za splošni blagor je priznalo Njegovo Veličanstvo stem, da mu je podelilo zlat križec s krono za zaslugе l. 1876. — Spoštovalci njegovi so mu napravili tudi nagrobni spomenik iz nabrežinskega marmorja, ki nosi poleg zaznamka službenih podatkov, sledeči napis:

»Mirno pasel svoje si ovčice,
Kazal pot do čednosti, resnice;
Strasti si krotil v krotkosti,
Sam ne vedil, kaj je strast;
Kar preziral si v modrosti,
To povsod si našel čast.«

Na straneh spomenika pa je brati sledeče:

Desna stran:

»Smiljenost, ki srca greje,
In dobrótljivost brez meje,
Čednosti naj blagši vse
So ti dušo lepšale.«

Leva stran:

»Znal si vsac'ga posvariti,
Srca nikdar ne raniti,
Bil z ljubeznijo Bogu si vdan,
Od ovčic, prijatlov spoštovan.«

Ivan Krst. Zalokar²⁵, župnikom postavljen o sv. Juriju l. 1828, je pastiroval tu do 18. jul. l. 1835, ko se preseli za župnika v Škocijan pri Mokronogu. — Ob odpravi flake je imel ondi mnogo sitnosti z ljudmi, zato je radi ljubega miru stopil v pokoj o sv. Juriju 1854. ter umrl v Ljubljani vsled kapi kot

zlatomašnik dne 7. sept. l. 1872. — »Klemenov« z Vinice hšt. 4. v Šmarjeti se je rodil dne 26. junija l. 1792. očetu Janezu in njegovi ženi Mariji r. Teršinar. Mašništvo je vzprejel dne 24. sept. l. 1815. v Ljubljani, kjer se je izšolal in bil nekaj časa tudi na Dunaju v Auguštineju. Kaplanoval je v Metliki l. (1815.—18.). Pokličejo ga v Ljubljano za špirituala v seminišče, ktero službo je opravljal do časa, da se preseli v Trzič. Cerkvena ura in marmeljnata obhajilna miza tu je njegova naprava.

Bil je učen in delaven mož. Govoril je dobro francoski in latinski. V seminišču je začel slovenski pisati in sicer v metelčici, ker je bil poseben prijatelj Metelka, svojega rojaka. Bil je tudi izurjen homeopat, izveden kmetovalec in jezikoslovec ter tudi dober duhovnik. Pisal je molitvenike, o umnem kmetovanju, pa tudi o metelčici itd. Bil je eden najboljših pisateljev iz tedanje dobe. V Škocijanu je mnogo prenovil in izboljšal, pri župni cerkvi, župnišču, pa tudi pri otoški cerkvi. Ob njegovem čase se je delalo tudi nato, da bi se na Slančevrhu ustanovila duhovnija. —

Janez Fink, župnik od jul. 1835. do sv. Jurija l. 1851. — Rodil se je v Kočevju dne 12. jul. l. 1797, posvečen v mašnika pa je bil dne 27. avg. l. 1825. v Ljubljani. Kaplanoval je na Igu do jan. l. 1828, v Ljubljani pri sv. Jakobu do okt. l. 1829, ko se preseli v stolnico za nemškega pridigarja in vikarja. To službo je opravljal do časa, ko se preseli za župnika v Trzič, odtod pa v Kamnik za mestnega župnika in dekana. Bil je tudi okrajni šolski nadzornik in častni konzistorialni svetnik do svoje smrti dne 31. jan. l. 1872.

Alojzij Košir²⁶, župnikom vmeščen o sv. Juriju l. 1851, je pastiroval tu do 2. julija l. 1868. Roj. v Planini pri Rakeku dne 25. marca l. 1815, mašnik pa je postal dne 12. avg. l. 1838, ter prišel za mestnega kaplana v Kranj, kjer je bil l. 1850, tudi župni upravitelj nekaj časa, odtam se preseli v Trzič, kjer je l. 1864. dal popraviti veliki in oba stranska oltarja. Po 17 letnem službovanju se preseli v Šentrupert na Dolenjsko, kjer je župnikoval do svoje smrti dne 26. avg. l. 1891. Bil je konzistor. svetnik in zlatomašnik. V Šentrupertu je pretrpel mnogo križev in težav, posebno ob času požara l. 1870. Košir je bil vrlo pobožen in za čast božjo vnet mož, pa delaven in zgleden duhovnik. Pod njim je zvonik župne cerkve prejel gotsko obliko, kar je povečalo tudi krasoto cele cerkve in mnogo drugega prenovil. Zlasti pa je goreče skrbel za duhovni preporod župljanov, le žal, da ni bilo obilo uspehov, ker mu je manjkalo prave odločnosti in krepkega nastopa, sicer je bil pa blago srce. —

Blaž Šoklič, župni upravitelj od 2./7. do 14./10. l. 1868, kot tamošnji kaplan. Rodil se je posestniku Blažu in njegovi ženi Mini r. Olip na Potokih hšt. 12. v župniji Koroška Bela dne 26. jan. l. 1840, v mašnika maziljen pa bil dne 30. jul. l. 1865. Kaplanoval je ob času kolere v Spodnji Idriji, od koder pride 25./9. l. 1866. v Trzič. Tukaj je služboval do meseca okt. l. 1870, ter bil vmes ob enem tudi provizor. Na sv. Lukeža dan nastopi kaplansko službo v Stariloki, kjer je ostal do 5./11. l. 1873. Takrat se preseli za kaplana v Šmartin pri Kranju, dne 24./4. l. 1878. pa nastopi kot župnik v Škofjokoloko, kjer je jako blagonosno pastiroval. Mnogo je olepšal in prenovil pri mestni župni cerkvi in njenih podružnicah. Bil je goreč za čast božjo in blagor svojih podložnih. Bil je vesten in natančen v izpolnjevanju svojih dolžnosti, usmiljen in radodaren do revežev, zgleden duhovnik, priljubljen družabnik, dober pevec. V znak zaslug je bil l. 1883. imenovan duhovnim svetnikom. V svoji oporoki je volil 1000 gld. za novo gotsko monštranco v mestni župni cerkvi. Kako spoštovan in priljubljen je bil splošno, se je videlo ob njegovi smrti vsled pljučnega vedoema dne 12. jul. l. 1889. in ob njegovem velikanskem pogrebu, ko ni ostalo nobeno oko suho. Blag mu spomin! —

Rihard Frank, župnikom vstoličen dne 14. okt. l. 1868. je služboval tu do novembra l. 1880, ko je odšel za kuratnega korarja v Novomesto, kjer je zaspal v Gospodu dne 24. jan.

²⁴ Zgodovina horjulske župnije str. 175—181.

²⁵ Glaser: Zgodovina sloven. slovstva II. stran 169. — Zgodovina župnije škocijanske str. 59 in šmarješke str. 113.

²⁶ Zgodovina šentruprske župnije str. 142.

l. 1899.²⁷ — Bil je Ljubljčan, rojen kot zdravnika sin dne 2. aprila l. 1827, mašništvo pa je vzprejel dne 30. jul. l. 1850. Poslali so ga za 2. vikarja (subsidiarja) v Novomesto, odtam se preseli za kaplana v Šentjernej (1852.—54.). Odrmal je čez Gorjance v Črnomelj za mestnega kaplana (1854—57.), naposled pa pride v Ribnico (1857—68.), kjer je bil obenem naposled provizor župnije in dekanata do časa, da se preseli v Tržič. — Frank je bil izvrsten duhovnik, vseskozi značajan mož. Njegov koščen, resen obraz z markantnimi izrazovitimi potezami, njegova odločna trda beseda in njegov krepak moški korak je kazal že na vnanje jeklenega moža. Zunanost njegova je človeka na prvi hip mogla osupniti in nekako odbiti, a kdor je imel priliko več občevati z njim, spoznal je kmalu, da se pod trdo skorjo skriva najblažje mehko srce, srce vneto za vse dobro, sočutno ljubeznjivo srce, ki ne zna sekati ran, temveč jih le celiti in zdraviti. Kot takega usmiljenega Samarijana se je rajni povsod in vedno kazal. In on je imel v to lepo prikožnost, ker si je, največ po dedščinah, nabavil precejšnje imetje. Sam za-se je potreboval zelo malo, zato je tem lažje in tem raje razsipal okoli sebe, kjer je le opazil, da je pomoči treba. Marsikak novomeški dijak je z njegovo zdatno pomočjo došel do zaželjenega cilja. Večino svojega premoženja je razdal že sam v življenju v različne dobre namene, a tako, da levica ni vedela, kaj je dala desnica. Preostalemu svojemu imetju je postavil kot glavnega dediča novomeško kapiteljsko cerkev, spomnil se pa tudi z zdatnimi svotami novomeških revežev, tržiške župniške cerkve, bolnišnice usmiljenih bratov v Kandiji, samostana šolskih sester v Šmihelu, itd. —

Pokojni se je vedno z nekim ponosom zavedal svojega duhovskega stanu in čeprav ni bil iz pristno slovenske rodbine, pokazal se je vselej, kadar je bilo treba, v dejanju zavednega Slovenca. Govoril ni veliko; a kadar je izpregovoril, povedal je tehtno in tako odločno, da je že iz par besedij žarelo popolno možko prepričanje in samozavest. Prepirati se ni imel navado; ako njegova trezna, preiščena beseda takoj na prvi hip ni obveljala, potem je omolknil in molčal dotlej, da je bil vprašan za svet. A četudi njegova želja ni obveljala, zato ni nikomur zameril, a tudi svojih pomislov ni zakril. V tem se je jasno kazala njegova odkritosrčna ponižnost, ki pa se je vedno družila s kremenito, jekleno odločnostjo. In uprav ta dvojna krepost v jednoti ga je delala ljubeznjivega in prikupljivega v kljub navidezni nepriljudnosti. Zato se mu je človek v dvomih sicer z nekim strahom, ki je bil pa bolj izraz spoštovanja, nego kaj drugega, a vendar zaupno in z veseljem približal, češ, ta-le mi ne bo nič prikriil, temveč povedal vse, kar misli. —

Po vseh teh odličnih znakih, ume se samo ob sebi, da je bil g. Frank vzoren duhovnik, pobožen mož. Že od nekdanj ni ljubil družbe; a odkar se je preselil kot kanonik v Novomesto, živel je pravo samostansko življenje, posvečeno le Bogu. Med drugimi lepimi lastnostmi omenim le-to, da je vsak dan pred kosilom navadno tudi zvečer, počasi korakal v cerkev, kjer se je po četrt ure ali še dalje pomudil v pobožni molitvi. Dosledno vsak petek pa je molil še poleg tega tudi križev pot od postaje do postaje. Zaradi organske hibe sicer ni gladko govoril, a vendar je zelo rad šel na prižnico in v spovednico prav do zadnjega. Zadnjič je govoril še v nedeljo Imena Jezusovega. —

Pešal je močno že kaka štiri leta; napadala ga je omotica, morda uprav zato, ker se je premalo gibal na prostem. Jedenkrat se je na stopnicah skoro ubil, tako nesrečno je padel. A dasi onemogel, je po smrti prošta P. Urha leta 1897. vendar-le vodil upraviteljstvo novomeške župnije in dekaniije. Teden dni pred smrtjo ga je napadala neduha, ki ga je že dolgo trla, z vso silo. Takoj se je uvidelo, da ni več upanja na ozdravljenje. Udan v voljo božjo je prejel sv. zakramente in 24. jan. 1899. zatisnil svoje oči za vselej. —

Povodom njegove smrti so kolegialnemu kapitelju izrekli sožalje: prevzvišeni knez in nadškof goriški, poznejši

kardinal Jakob, kranjski deželni predsednik baron Hein, vsa novomeška oblastva in mnogi drugi. Pogreb dne 27. jan. je vodil tedanji prošt dr. Seb. Elbert ob asistenci nad 20 duhovnikov, oo. frančiškanov in usmiljenih bratov. Zadnjo čast so skazali pokojnemu tudi okrajni glavar pl. Vesteneck in zastopniki vseh oblastev v Novem mestu ter mnogo ljudstva od blizo in daleč. O njem veljajo krasne besede sv. pisma v polni meri: »Disparsit, dedit pauperibus, justitia eius manet in saeculum saeculi, cornu eius exaltabitur in gloria«. (On trosi, daje ubogim; njegova prāvica ostane vekomaj; njegov rog (moč) se zvišuje v slavi.) Ps. M. 9. — Počivaj v miru zlata duša! —

Frančišek Sal. Špendal, izprva župni upravitelj od 25./11. l. 1880. do 11./1. l. 1891, ko je bil župnikom vstoličen in je pastiroval tu do 22./11. l. 1909, ko so ga v mestili novomeškim kanonikom. Ondi je služboval do svoje smrti dne 30. marca l. 1915. Bil je Dolenjec, »Tičkov« z Muljave v Šentvidu pri Stični, roj. dne 28. jan. l. 1846, v mašnika posvečen pa je bil dne 31. jul. l. 1869. Služboval je izprva kot kaplan in katehet v Tržiču do oktobra l. 1871, ko se preseli v Kranj za mestnega kaplana (vikarja), kateheta in provizor. voditelja glavne šole. Odtam ga dekretirajo jeseni l. 1875. v Mengeš, odtod pa v adventu l. 1879. v Cerklje pri Kranju, kjer je ostal do časa, da pride za župnika v Tržič, kjer je zgradil novo župnišče l. 1891. — Mož visoke postave, rdečega obraza; je bil delaven, a tudi precej samozavesten človek. V znak zaslug je bil l. 1900. imenovan duhovnim svetnikom.

Jožef Potokar, župnikom vmeščen dne 22. nov. l. 1909. je blagonosno pastiroval tu do svoje smrti, ki ga je odpoklicala dne 19. jun. 1922. na veliko žalost župljanov. Roj. v Stični dne 17. dec. l. 1874, v mašnika posvečen že v 3. l. bogoslovja dne 23. jul. l. 1898. Dopršivši bogoslovne nauke kot seminščnik je prišel meseca junija l. 1899. v Tržič za kpl., odtam meseca okt. l. 1901. v Kranj, odtod meseca marca l. 1903. v Šmartin pri Litiji za kaplana in beneficiata; naposled ga ob novem letu 1904. pokličejo za stolnega vikarja v Ljubljano, kjer je ostal do časa, da se preseli v Tržič za župnika, kjer je vsestransko, zlasti tudi na socialnem polju deloval za blagor ljudstva. V znak priznanja zaslug je bil l. 1919. imenovan duhovnim svetnikom, bil je pa tudi imejitelj zlatega zaslužnega križca s krono in srebrnega križca z vojno dekoracijo. Bil je goreč in delaven mož majhne vznešene postave, zgleden duhovnik, ljubeznjiv družabnik. —

Oznanila za mesec oktober.

V oktobru se vrši v župni cerkvi rožnivenška pobožnost ob nedeljah in praznikih pri popoldanski službi božji, ob delavnikih pa zvečer ob 7. uri. Glede odpustkov glejte lanski letnik!

1. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.

3. 19. ned. po Binkoštih in rožnivenška nedelja, prva nedelja v mesecu, služba božja v župni cerkvi ob 6., 8. in 10., ob 10. bo tudi pri sv. Ani sv. maša z darovanjem. Pred prvo sv. mašo skupno sv. obhajilo moških. Pop. ob 2. rožni venec, litanije Matere Božje in nato pete litanije presv. Srca Jezusovega. Po litanijah je shod za 3. red.

4. Kv. Frančišek Serafski, ob 6. sv. maša za 3. red.

10. 20. ned. po Binkoštih, pop. shod za dekliško Marijino družbo.

17. 21. ned. po Binkoštih, praznik posvečevanja cerkva, sv. maša ob 6. z dvema blagoslovoma, ob 8. z enim blagoslovom, deseta maša se bo pa pričela po dohodu delavskega spreveda in bo tudi z dvema blagoslovoma. Ob 10. se prične tiha sv. maša za tiste, ki bi zamudili sv. mašo, ki se bo brala za udeležence delavskega kongresa. Ob 10. letos ne bo slovesne sv. maše, ampak le navadna sv. maša s petjem. Pop. od ene do polu dveh je ura molitve za dekliško Marijino družbo. Ob 2. bo rožni venec, litanije in kajenje altarjev. Ta dan bo darovanje za cerkev pri vseh opravilih dopoldan in popoldan.

21. Sv. Uršula in tovarišice, ob 6. sv. maša za bratovščino sv. Uršule, popoln odpustek za njene člane pod navadnimi pogoji.

24. 22. ned. po Binkoštih. Pop. shod za bratovščino sv. Uršule. Pred 10. sv. mašo ob 9.30 shod za dekliško Marijino družbo — mlajši oddelek.

28. Sv. Simon in Juda ap., ob 6. farna sv. maša.

31. 23. ned. po Binkoštih, ob 8. sv. maša za čevljarsko zadruho, zjutraj skupno sv. obhajilo za dekliško Marijino družbo, popoldan shod za žensko Marijino družbo. Po deseti sv. maši shod za mladeniško Marijino družbo.

Razno.

Gospod Anton Dolnar, ki je bil v Tržiču za kaplana od 20. novembra 1924, je bil prestavljen za kaplana v Borovnico in je odšel na svojo novo službo 1. septembra; isti dan je nastopil svojo službo novi gospod kaplan Anton Vovk.

Misijonski teden, ki ga je priredila dekliška Marijina družba, je prinesel Din 1913. Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda se je nabralo v 1. 1925 posebe v župni pisarni Din 48.50, splošno za misijone Din 40.50; skupaj je torej v ta namen nabralega Din 2002. Od tega se je odposlalo Din 500 apostolstvu sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, Din 500 za najrevnejšo cerkev v Bosni na škofijski ordinarijat v Sarajevo in Din 1002 misijonski družbi za razširjenje vere v Ljubljano.

Leta 1925 se je v naši župniji nabralo — kolikor je bilo pač mogoče dognati — za misijonske namene: Zbirka misijonskega tedna dekliške Marijine družbe Din 1243.75, za Dejanje detinstva Din 125.25, apostolstvo sv. Cirila in Metoda posebe Din 48.50, za misijone posebe Din 40.50, za Salezijanske misijone Din 262, za Klaverjevo družbo Din 54, za frančiškanske misijone Din 150, za misijonsko hišo v Bischofshofen Din 1000, skupaj Din 3849.25; če računamo še razne zbirke, ki jih privatno pošljejo nekatere osebe, lahko računamo, da se je v Tržiču nabralo v letu 1925 za misijone okrog Din 4500, tako da pride na vsakega prebivalca naše župnije en Dinar misijonskega prostovoljnega davka na leto.

Lep železen nagrobni križ, ki je bil na obrtni razstavi, je naprodaj. Križ je originalno domače delo, prav umetniško napravljen; cena se izve v župni pisarni.

Kam nalagaš denar? Pred nekaj meseci sem svetoval nekemu možu, naj ne naloži svojega denarja v gotov zavod, ampak raje v Ljudsko posojilnico v Ljubljani. Ni me ubogal. Danes je dotični zavod, kamor je uložil denar, pred konkurzom, denarja ni mogoče pri njem dobiti in dotični gospod bo ob lepe denarce — Nekateri denarni zavodi so za to ustanovljeni, da se iz njih okoristijo gotove osebe in pa gotovi krogi, dostikrat gredo radi tega v konkurz, če pa zavod uspeva, pa iz svojega premoženja nikdar ne dajo kaj v dobre namene, ampak le v slabe — Takih zavodov ne zalagajmo s svojim denarjem sebi v škodo —!

Vsi župljani vidite, koliko se pri nas izda denarja za dobrodelne namene. Kje ga dobimo?! Res ga mnogo žrtvujejo naši podporniki, ki jih je hvala Bogu mnogo v Tržiču, vendar bi pa s tem, kar nam ti dajo, še ne mogli vzdrževati svojih zavodov in toliko napraviti, če bi nas ne podpirala Ljudska posojilnica v Ljubljani, ki je poleg frančiškanske cerkve in pa domača Hranilnica in posojilnica. Zato vsi svoje prihranke nalagajte v ta dva zavoda! Tu je denar najbolj varen, da ga ne izgubite, se vam tudi najbolje obrestuje in dobiček, ki ga ti zavodi napravijo z vašim denarjem, gre za dobro stvar. Pri teh dveh zavodih je sploh nemogoče, da bi vlagatelji izgubili denar, ker vsi člani teh zavodov z vsem premoženjem garantirajo za vloge, poleg tega imata ta dva zavoda lepe rezerve, da sta popolnoma krita za kake slučajne izgube.

Dve leti je s to številko postal star naš Cerkevni Glasnik. Še vedno se dobro drži, da, lahko rečemo, da še vedno raste. Hvala vsem sotrudnikom, ki ga na katerikoli način podpirajo, da tako lepo uspeva.

Čevljarska zadruga mojstrov v Tržiču je z župnikom dne 5. septembra sklenila sledeči dogovor: V smislu stare navade ceha čevljarjev, kakerega nasleduje Čevljarska zadruga, se uredi vsakoletno praznovanje čevljarskih patronov tako, da se vrši vsako leto dvakrat služba božja za Čevljarsko zadrugo in sicer ob 8. v nedeljo po godu čevljarskih patronov in sicer v nedeljo po 25. oktobru — god sv. Krispina — in v nedeljo po 13. decembru — god sv. Lucije. Če je god katerega teh patronov na nedeljo, se vrši sv. maša za čevljarje isti dan. Ista zadruga oskrbi te dni ob osmi sv. maši cerkveno petje in nosi vse tozadevne stroške po dogovoru. Zadruga se udeleži korporativno tudi procesij Sv. R. T., Vstajenja in sv. Florijana s svojim banderom. Prav častno je za Čevljarsko zadrugo, da skuša ohraniti lepe stare navade in le želeti je, da jih vedno tudi v bodoče ohrani.

K. Pirc:

Krtačeva Špeva.

To perl kapitel. — Špela ket otrok.

I. Pikca - Figca.

Moj ranč mater, Boh jem dej dobr, so rekle Pika - Povačca. Če b tvo švo vse po pravice, b ble mogel mne reče Pična Špevca, al rekle so me pa Pikca jen prov po nepotrebem prstavljal še Figca, de sej levš rajmovo. Pikca - Figca, kene kok fajn? Prov po tržiško! Zakaj trščan so že od kdej tač, de jem na da žilca preh gmaha, preden na obesjo anmo an prtikel na vrat, de ga cev soj življenje z seboj nose. Pokel pa pravijo, de so krstjan, k že vo Kriščovmo nauk: »Kar teb ne tavba, tud družmo ne store!«

Pikca nej b že bva, al Figca mej pa prenebešk giftova. K b bva kakšen piomtaršč froc, al pa od te bogateh ana, k zmirej cukerberk šlekajo, de so sameh dobrot zeljene, glih koker kakšna figa k se na cest valja, v božjem imeno, b že neč na rekva. Al jest, k sem bva to naj več v šole, pa močna, de sem se uhka z štirem fantem v raufarijo spstiva, pa Figca! Pekvato sem je fržmagovo, belj koker na vem koga.

Sem pa če sem tuhtova, zakaj se me taka krvica godi, nazadnje sem pa toko pogruntova de zato, ker ata nimam, de b se zame potegnu. — Dobero punca, sama zase se potegnel! Od tistga malu, sem pa vsačmo kdor je zbleknu preče men besedo Figca, ano figo pod nos pomoliva.

Ježeš, če b bli vi to vidle, kakšen spektakel so naankat zagnale, k so dobil fije pod nafo! Kar v kalope so jo vdrle nad mater, kok de psti, de njen pamž poštenem ldem fije kaže. Manere nauč tojo frzlo, koko bo pa pr tujeh ldeh ankat krlh suživa, če bo taka!

Jest nistem oh tga neč vedva. Na prah pred hišo sem stava, kar prdrvejo mate okolj vogva, koker ana furja, me zagrabjo za puntke na gvale, potegnejo v hišo, pa začnejo po mne mvaite, kar je gor mogvo. »Jest te bom že manere naučiva, ti pamž zanikrne, Boh na zaden, de b ti šanno fije pomoliva, tok te kuj na male kosce rztrgam.« Aha, zej sem šel vedva za kaj se gre. Mej zeks, kok mej pograbivo. Nisem dava štime oh sebe, kar trda sem se nardiva, koker an cvek, pa mišliva sem se, sevš že naveličova udrihate pa vpite. Jen res, ker nistem rekva: ne bev ne mev, sej matere nekej začev jasnite, zadgale so me če vkot, de sem padva, koker snop. Hiter sem skočiva pokonc pa stopiva pred mater, jen sem jem prov počaso povedova, de so me dons to zadenkat zavljje zarobljenoste to odrašenih nabunkale. Vse sem jem povedova kar sem imeva na srco, mat so pa kar v tva gledale, pa neč rekle. Šele čez dovh cajta so vzdihnle: Kaj vočeš k smo pa reveže, v berača se vsak obregne. Pokel som pa an jajce vcvrle, kar sej pr naš hiš vsake svete cajte komaj ankat urajmovo. Ker sem zvedva, de je vsega andva naša beračija uržoh in deb jest enkol ne bva figca keb imeva becine, sem bva pa še belj ihtova, kar zaprsegva sem se preče vsm, ke b me mislel šankat bržmajhtvate.

(Dalje prih.)